

TEATER FÖR MIG – Monologer till inträdesprov

- Läs alla fem monologerna och välj den av monologerna som du tycker bäst om.
- Du kan fritt välja att byta ut alla namn i monologen.
- Du kan fritt välja att byta kön på rollen du spelar och på alla personer som förekommer i texten. Exempelvis kan tjejer bli killar och killar kan bli tjejer.
- Lär dig monologen utantill.
- Öva på monologen utantill med olika känslor. Byt gärna mellan olika känslor där du tycker att det passar i monologen. Vad tror du att rollen du spelar känner?
- Spela upp monologen utantill för oss på PROVA-PÅ-dagarna.

MONOLOG 1:

Jag har kallat mig själv för ett svin, men vad hjälper det, vad man kallar sig själv? Det är inte förrän någon annan kallar en för det, som man helt och hållet förstår vad det är man är. Det är svårt för mig att se mitt inre svin i ögonen, men när jag står framför spegeln, eller går förbi ett skyltfönster och ser mig själv så ser jag det, och det ser på mig och säger: "hej där, jag är ditt inre svin, vart är du på väg?" " Jag är på väg ditåt" "jag med". Vart jag än går så går svinet med. Men ändå är det svårt att förstå att jag är ett svin. Men det är jag. Jag tycker inte att det klär mig, men det kommer klä mig, om jag bara får vara det ett tag till. Det är en fråga om att vänja sig vid vad man är. Det är som med narkomaner, det är svårt att tänka sig hur dom skulle se ut, om dom inte var narkomaner. Det är som om det klär dom.

MONOLOG 2:

Det är skit också att jag ska vara flygrädd. Jag är ju för fan maskiningenjör. Eller också är det just därför. För att jag vet mer. Och värre blir det också år från år. Men så fort vi landar bara, så ska du få se på semester. Och när vi har vilat ut då kommer vi att fatta vad vi sak göra med våra liv. Eller hur Katrin? Det var väl därför jag fick sluta också. Dom jävlarna i ledningen hittade på nåt sätt att lukta sig till vilka som var rädda. Och jag är rädd. Flygrädd. Teknikrädd. Relationsrädd. Genomgående rädd. Och dom som fick stanna var dom som inte var rädda. Dom som ville flyga vidare mot framtiden. Och nu vill dom att jag sak lära invandrarbarn svensk matematik. Det kan ni stoppa upp i arslet sa jag för matematik är väl det enda som är lika dant överallt. Så nu är det slut med de mesta. Det räckte till biljetterna, det gjorde det, men sen är det slut.

MONOLOG 3:

Jaha, nu passar det att äta. Nå, sätt sig allesammans, nu när maten blivit riktigt kall. Hoppas att ni är nöjda nu när ni har gjort mig så ledsen. Jag menar, här har jag stått i timmar i köket, här har jag varit vaken hela natten för att allt skulle bli så bra, men hugg för er bara, tänk inte på mig, säg inte tack. Varför skulle ni säga tack? Vem har någonsin tackat mig? En sån tanke! Gör som er far, se så girigt han tar för sig av skinkan! Allt jag kan tänka på är att denna skinka en gång satt på en lycklig gris! Allt jag kan tänka på är att denna skinka en gång satt på en lyckligt hoppande och skuttande gris som förnöjt grymtade och bökade i jorden! Allt jag kan tänka på är att också denna gris hade en mor som bar honom i sitt sköte. Vad allt drömde väl inte denna grismor att hennes barn skulle bli, vad allt hoppades hon inte, vad allt utstod hon inte?

MONOLOG 4:

Jag var ett sladdbarn. Jag var inte meningen från början. I min klass i skolan fanns det tjugotre pojkar. När vi delades upp i två fotbollslag om elva i varje förstår ni hur det gick. En dag på våren tänkte jag att nu ska jag ut i skogen och plocka gullvivor åt mamma och när jag kom hem med gullvivorna stod det en vas med gullvivor på köksbordet som min äldre syster hade tänkt ut att hon skulle gått i skogen och plocka åt mamma.

När jag skulle in i militärtjänsten hade jag råkat sudda med mitt suddgummi i intelligenstesten så dom visste inte vad dem skulle ha mig till. Jag låg aldrig i själva lumpen, utan jag låg liksom strax bredvid på nåt meningslöst sätt och jag fick aldrig ha ihjäl nån eller vara till nån nytta alls.

Min tilltänka hustru var redan gift.

När jag pensionerades från mitt arbete efter 43 års trogen tjänst fick jag veta att det hålet som jag hade haft till uppgift att svetsa i bakplåten till en serietillverkade mopeden som dom gjorde i fabriken, det hålet hade dom strukit ur konstruktionen strax efter att jag blev satt på att göra det, så det användes aldrig till nån skruv eller så, utan det var bara ett fullständigt meningslöst extrahål som dom hade glömt att jag inte behövde göra. Jag vet egentligen inte alls varför jag har funnits.

Fast nu har vi det ju trevligt på hemmet för gamla, för vi är fem gubbar som brukar träffas och spela bridge. Jag har tänkt att jag kanske kunde lägga en patiens under tiden, men det har aldrig blivit av, för dom andra fyra har ju kortleken.

MONOLOG 5:

Jag heter Nymse – jag har just mist han som var min käraste under ett helt år – men så träffade jag min vän – Tjutberg – och så satt vi på en bänk – och han berättade om några

trådar- han smekte min kind och bara det att sitta på en bänk, jag menar, vad är det för liv man lever? – Jo, jo, man ska försöka få ut det bästa av allt i livet... är det inte så man säger? Få ut det bästa. Men det vill säga att det inte finns något som är helt bra i sig självt – man måste skrapa krämen av allt man har omkring sig, så att man till sist kan sitta där, mitt i all kram, helt överviktig av lycka... eller hur? Jag skulle gärna vilja undersöka dina trådar – om det skulle finnas någon tråd, som passar in i mig, en som jag kunde häkta fast mig i, och jag kunde få något vackert at se på i klart väder – förstår du?